

PER MYHRE

Gjennom Imsdalen og inn i Snåsafjella

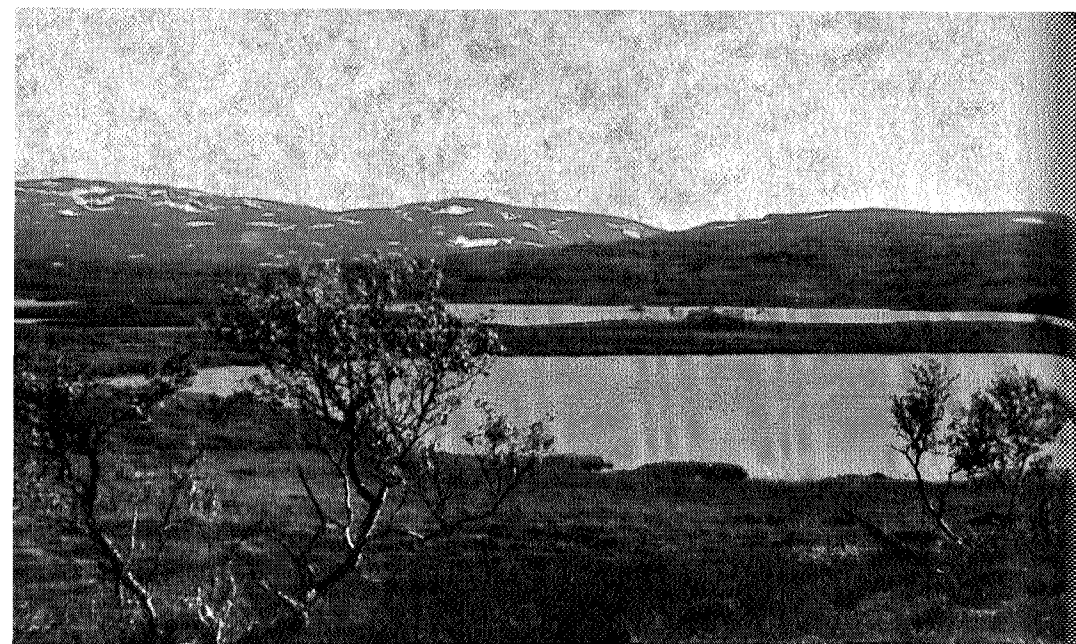
Vi arbeidet oss langsomt på god gammeldags trampsykkel oppover den vakre Imsdalen. Sola varmet sterkt fra en skyfri himmel og Imsa var skrumpet inn til en liten sikkelbekk. Det luktet så friskt av nyslått, saftig gress langs med veikanten — mygg og småfluer sloss om å følge etter oss. Vakre og velstelte gårder på begge sider av dalen, mens nakne fjell dannet rammen om eventyret. Et vakkert stykke Norge, utbrøt min venn fra Kristiansand. Et gammelt sagn herfra forteller at Imsdalen var det sted hvor de første innbyggerne i Snåsa slo seg ned, og ved Buvollsetra er det i de senere årene gjort verdifulle arkeologiske funn. Øverst i dalføret tar vi en avstikker til det gamle kirkestedet Megard, hvor bygdefolket tradisjonelt hvert år ved olsok samles til gudstjeneste. Historien forteller om en kilde i nærheten av dette sted som ble kalt St. Olavs kilde, og mange syke mennesker søkte hit og ble hjulpet, heter det.

Vi «trampet» videre innover Imsdalsveien. En drosje suste forbi oss, mens forskremte sauer sprang til hver side av veien. Merkelig å tenke på — for seks år siden, da vi første gangen dro forbi, gikk vi etter en behagelig, opptråkket sti. Bulldozeren og den moderne teknikk har trengt seg fram og forandret de idylliske seterstiene til moderne vei. Ved Finnkjerringfjellet finner en forklaringen på dette veianlegget. Her inne lages nå de flotteste skiferheller som tenkes kan. Men enda finnes det uberørt natur i de mektige Snåsafjella. Det betyr bare at du må stadig lengere innover viddene — de ukjente

Grønningsetra i Snåsafjella er et godt sted for en fjellvandrer Foto: Per Myhre

fjell lokker i synsranden og ønsker en liksom velkommen ut i naturen. Av «gammel vane» vandret vi innom Aunesetra, nærmest for å kjøpe litt god melk. Berta Husa har hatt sitt virke her inne i mange somrer, hun syntes sjarmen ved setra ble borte den dagen bulldozeren banet seg vei forbi stedet hennes. Under krigen var disse traktene en kjent og kjær flyktning- og kurerrute mellom Norge og Sverige, og mange gode nordmenn minnes nok de naturskjønne viddene innover her. Vi parkerte syklene under ei svær gran, og fra nå av vandret vi faktisk i flyktnings spor. Fisken vaket kvikt i Presttjønnna, noen plask som fikk oss riktig til å grøsse, men det viste seg at den var heller vanskelig å få på kroken. Vel framme i Prestsetra traff vi på bygdefolk som prøvde fiskelykken i Fjelltjønnene, og de ga oss verdifulle tips og gode utsikter om fiske med på turen. Denne setervollen ligger eiendommelig vakkert til. Dessverre er selve seterbuene snart falleferdige. Det er imidlertid håp om at Snåsa prestegård får bevilgning til å sette husene i stand, fortalte en av karene. Jeg benyttet den hyggelige rasten til å vise min venn

Lille Heggsjø og Heggsjøfjellene

Foto: Per Myhre

fra Kristiansand en annen fin reiserute på Jævsjøkartet som går ut herfra i østlig retning. Stien slynger seg oppetter fjellsiden mellom Kolvfjellet og Moliklumpen og fram til Vivatnet. Den er en fornøyelse å gå, for den er så godt oppmerket, og har en først kommet til Vivatnet må en opp til minnestøtten på Plukketjernfjell. Et amerikansk transportfly som hadde fjellgårdene Jævsjøen som mål, tapte høyde og gikk mot fjellveggen. Det tragiske ved denne ulykken var at det skjedde på slutten av krigen i 1945. Tolv amerikanske navn står innrisset i minneplaten — «Who Died For Democracy».

Etter denne avstikkeren på kartet gikk marsjen videre i lett fint terreng forbi Ismenningen og fram til Gruben i Grønningen. Der pleier det som regel å ligge en båt å vente på fjellvandrere som skal over til Grønningsetra. Den kvelden vi kom lå det ingen der, så vi fikk en times ekstra marsj rundt vatnet. Vi vadet over Storsteinelva og gikk stien fram til setra. Du er på en måte inne i Finn-Pål's rike, denne merkelige viddas mann, storfiskeren som det går så mange gjeve ord om. I østre enden av vatnete ligger ei hytte oppkalt etter han, og ikke langt unna det kjente jaktstøttet til Schultz hvortil det knytter seg mange jakt- og fiskehistorier fra «gamle ti-

der». Evald Bostad og frue, som driver Grønningsetra, tok vel imot oss om kvelden. Her er det rent og pent, godt stell på alle vis. Folk liker seg på disse kanter, for de kommer som regel igjen og har med seg nye venner. I den senere tiden har det vært en merkbar «innvandring» av svensker, får vi høre. Det er nok de gode fiskevann som ligger som perler på en snor innover Snåsafjella som lokker «söta bror» over grensen. At Grønningen er et av de beste fiskevann i Trøndelag beretter blant annet Sømme om i Ørretboka, og det fikk også Bostad erfare i sommer da en seks kilos ørret bet villig på sluken.

Har du ferie og kan benytte den i fjellet, da bys det mange muligheter på disse kanter. Fram til grensegården Holden er det ikke så langt, særlig hvis du får tak i båt og kan ro helt innerst i Grønningen. Da er det bare en times marsj forbi Skjellbredvatnet, og da står du overfor valget: Enten med motorbåt over Holderen og videre inn i Sverige, eller turen om Gaundalen fram til Ogndalen eller Verdal. Min ønskedrøm er å få stifte nærmere bekjentskap med disse fjellpartiene, men også området mot Lierne er verdt å ta med blant de førsteprioriterte turene i Nord-Trøndelags fjell. Derfor er det å ønske at enhver tilhenger av fiske og friluftsliv, spesielt ungdommen, må få oppleve gleden og skjønnheten ute i naturen — få del i de rike muligheter i Snåsafjella.

Minnestøtten i Plukketjernfjell

Foto: K. Sakshaug